

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλήθεϊ παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀθησαύσιαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἑσπτερικοῦ : Ἑσπτερια φρ. 20, — Ἑβέμημος . . . > 4,50 Τρίμημος . . . > 2,50 Ἐξωτερικοῦ : Ἑσπτερια φρ. 20, — Ἑβέμημος . . . > 5,50 Τρίμημος . . . > 3,— Αἱ ἀποδομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἑσπτερικοῦ λελ. 20. Ἑβέμημοῦ φρ. 20, 0,20 Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδὸς Ἐυρακίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον.
Περίοδος Β' .— Τόμος 14ος	Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰουλίου 1907	Ἔτος 29ον.— Ἀριθ. 34

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Μικρά σιωπή ἠκολούθησε τὰς λέξεις ἐκεῖνας τοῦ Ἰανού. Ἐν εἶδος μεγαλοπρεπείας περιέβαλλε τὸ μυστηριώδες πρόσωπον τοῦ Ἀρχοντος τοῦ Πυρός καὶ ἐπέβαλλε τὸν θαυμασμόν καὶ τὸν σεβασμόν συνάμα τὸ δὲ αἶσθημα τοῦτο τὸ συνεμερίζοντο, καὶ ἄκοντες, οἱ λευκοί.

Ἄλλὰ ὁ Χάνς Ρίσσιχ, μετὰ τὴν ἀστραπὴν τῆς ἐλπίδος εἰς τὰ γαλανὰ μάτια του, ἠρώτησε :

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε φίλος σας ; διότι διαφορετικὰ δὲν θὰ σὰς ἐδίδο τόσον πολλὰ ὄπλα καὶ οὔτε θὰ σὰς ἐφάνερωνε τὰ θαυμάσια πράγματα ποῦ ἔχει ἀνακαλύψῃ.

— Ὁ Ἀρχων τοῦ Πυρός, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς νηπιακῆς μου ἡλικίας, ἀντικαθιστᾷ τὸν πατέρα μου, τὸν ὁποῖον μοῦ ἀφίρρεσεν ὁ θάνατος καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνταλλάξῃ μαζί του τὸν ὄρκον τοῦ Λέοντος. Ὁ Μόνας ἐχρημάτισε μαθητῆς του, κ' ἐγὼ τῶρα ἀκολουθῶ τὰ μαθήματά του.

— Βοηθήσατέ μας νὰ τὸν γνωρίσωμεν ! ἀνέκραξαν τὰ Δίδυμα. Ὁ Σέσιλ Ρόδς ἔχει εἰπῆ τὴν ἀλήθειαν : ὁ Ἀρχων τοῦ Πυρός δύναται νὰ σώσῃ τοὺς Μπόρς !

— Ἄν προχωρήσετε ἀκόμη πρὸς τὰ Βορειανατολικά, ἀσφαλῶς θὰ τὸν συναντήσετε.

— Θὰ προχωρήσωμεν ! Δειξάτε μας τὸν δρόμον.

— Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἔλθετε μαζί μας, ἀφοῦ ἡμεῖς ὀδηγοῦμεν τὸν κ. Ἀμὼν εἰς τὸν δρόμον ποῦ ζητεῖτε . . .

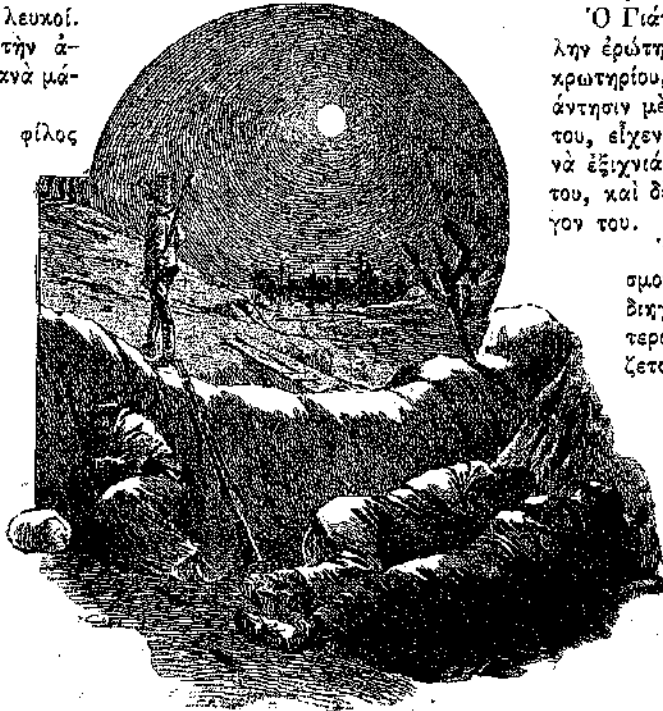
— Ἐὐχαριστῶ, Ἰανέ, εἶπεν ἡ Ἑλζα. Καὶ μετὰ μίαν χαριτωμένην κίνησιν ἔ-

πιασε τὸ χέρι τοῦ μικροῦ βασιλέως καὶ τὸ ἐφίλησε μ' εὐγνωμοσύνην.

Ὁ νεαρὸς φύλαρχος τῶν Βανουαίων τῆς ἐχαμορέλασε, καὶ εἶπε σείων τὴν κεφαλὴν του μετὰ τὸς λεπτοὺς πλοκάμους, τοὺς περιτυλιγμένους μετὰ κόκκινα σειρήνια :

— Μὴν ἐλπίζετε !

Ἄλλὰ τὰ Δίδυμα, μετὰ τὸ ὄρατον ἐκεῖνο θάρρος τῆς νεότητος, καμμίαν δὲν

Ὁ Γιάγκος ἤρχισε νὰ βαδίζῃ... (Σελ. 266, στ. β')

εἶχαν ἀμφιβολίαν διὰ τὴν αἰτίαν ἐκβασίν τῆς αἰτήσεώς των. Αἱ καρδίαι των ἐξεχειλίζαν ἀπὸ ἡρωικὸν πατριωτισμόν, καὶ ἠσθάνοντο μέσα των τὴν δύναμιν ν' ἀνάψουν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πανισχύρου ἐκείνου ἀνθρώπου τὴν φλόγα, ἡ ὁποία τὰ ἐφλόγιζεν.

— Ἰανέ, διέκοψε τότε ὁ Γιάγκος Ἀμὼν, μὰς ἔχετε ὑποσχεθῆ νὰ μὰς ὀ-

δηγήσετε πρὸς τὸν Βόρειν Βολκῶφ μὴ λησμονήτε λοιπὸν τὴν ὑποχρέωσιν ποῦ ἀνελάβατε. Ὅσον ἐκλυστικὴ καὶ ἂν εἶνε ἡ γνωριμία τοῦ ἰσχυροῦ φίλου σας, ἐγὼ δὲν ἐννοῶ, διὰ νὰ τὸν ἰδῶ, ν' ἀργοπορήσω οὔτε κατὰ μίαν ἡμέραν τὴν ἀφιξίν μου εἰς τὸ μέρος ὅπου μένει ὁ εὐεργέτης τοῦ πατέρα μου.

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχω ὑπ' ὄφιν μου ! ἀπήντησεν ὁ ἀδελφὸς τῆς Σέννας.

Ὁ Γιάγκος δὲν τοῦ ἔκαμε πλέον ἄλλην ἐρώτησιν. Εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου, κατὰ τὴν πρώτην του συνάντησιν μετὰ τὸν Μόναν καὶ τὸν ἀνεψιὸν του, εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ μὴ ζητήσῃ ποτὲ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ μυστικά των ὀδηγῶν του, καὶ δὲν ἤθελε νὰ παραβῆ τὸν λόγον του.

Ὁ Ὑθὼν ἐν τοσοῦτῳ δὲν ἐλησμονοῦσε τὸ ἐξέχον σημεῖον τῆς διηγήσεως τοῦ Ἰανού, τὸ «ὠραιότερον ἀπ' ὅλα», ὅπως τὸ ἐφαντάζετο, — δηλαδὴ πῶς ἐπέρασεν ὁ φίλος του ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς καταρράκτας. Ὅταν εἶδεν ὅτι εἶχεν ἔλθῃ ἡ κατὰλληλος σαιγιμή, ἠρώτησεν, ἐξακολουθῶν νὰ στρέφῃ καὶ τὸ κλαδί, τὸ ὁποῖον ἦτο περασμένο σὰν σοῦβλα εἰς ἕναν κόμματο κρέας, ποῦ εἶχε πιάσῃ καὶ κατὰ ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς συνομιλίας.

— Ἀμὲ. . . ὁ περίπατός σου εἰς τοὺς καταρράκτας ;

— Ὡ ! δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά ποῦ τὸν κῶνω, καὶ δὲν εἶμαι ὁ μόνος ποῦ τὸν ἔχει κῶμη. Ζήτημα τύχης εἶνε μοναχά, καὶ διόλου θαῦμα τὸ βαρέλι μου ἠμποροῦσε νὰ σπᾶσῃ ἐπάνω εἰς κανένα βράχον, κ' ἐγὼ τότε θὰ ἐχανόμουν, — ἀλλὰ τὰ ἐκατάφερε λαμπρὰ ἕως τὸ τέλος.

«Δὲν γνωρίζετε ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἀ-

μερικὴν ἔχουν πολλές φορές περὰση ἀνθρώποι, χωμένοι μέσα σὲ βαρέλι, τοὺς καταρράκτας τοῦ Νιαγάρα, διότι ἐστοιχημάτισαν νὰ τοὺς περάσουν; Εἶνε ὅμως ἀλήθεια, ὅτι οἱ καταρράκται ἐκεῖνοι δὲν εἶνε τόσο ὑψηλοί· εἶνε μόνον πενήντα μέτρων, ἐνῶ ὁ Μόζι-οὐά-Τόνα —ὁ Καπνὸς τοῦ βροπιᾶ— ὑπερβαίνει τὰ ἑκατὸν τριάντα.

«Τὸ δικό μου τὸ βαρέλι, κατεσκευασμένον σύμφωνα μὲ τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἀρχοντος τοῦ Πυρός, ὁ ὁποῖος τὸ ἐδοκίμασε καὶ τοῦ εἶχεν ἐτοιμάσῃ τὸν κρυφῶνα ποῦ γνωρίζετε, ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο περικαλύμματα ἀπὸ στερεώτατον καουτσούκ· τὸ καθένα ἔχει καὶ μίαν δικλῆδα, κινῶνται δὲ καὶ αἱ δύο συγχρόνως δικλῆδες ἀπὸ μέσα, καὶ ἀνανεώνεται οὕτω ὁ ἀέρας, πρῶτα εἰς τὴν μίαν καὶ ἔπειτα εἰς τὴν ἄλλην κοιλότητα τοῦ βαρελίου, χωρὶς νὰ εἰσδύσῃ οὔτε μία σταλαγματιὰ νεροῦ, χάρις εἰς τὴν φοβερὰν ταχύτητα τοῦ ρεύματος. Δύο ἐλαφροὶ σκελετοὶ ἀπὸ στεφάνια καμωμένα μὲ ξύλον ἰσοουχί, εἶδος σιδηροξύλου, κρατοῦν τενωμένα τὰ περικαλύμματα καὶ αὐξάνουν τὴν ἀντοχὴν των. Ἄν τυχὸν καὶ σχισθῇ τὸ πρῶτον περικαλύμμα, τὸ δεύτερον παρουσιάζει ἀκόμη ἀρκετὴν ἀσφάλειαν.

«Ἐπέρασα, ἂν ὄχι ἀναπαυτικὰ, τοῦλάχιστον χωρὶς κίνδυνον, καὶ τοὺς πέντε κατὰ σειράν καταρράκτας· κατὰ τὸ τέλος μόνον τοῦ δρόμου, μ' ἐπίασε τόσο ζάλη, ὥστε δὲν εἶχα πλέον τὴν δύναμιν νὰ κινήσω τὰ ἐλατήρια τῶν δικλῆδων... Εἶχα μισοπάθῃ ἀσφυξίαν, πρὶν τὸ βαρέλι μου φθάσῃ εἰς τὸ ἤρεμον ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἠναγκάσθην νὰ συγκεντρώσω ὅλας μου τὰς δυνάμεις διὰ ν' ἀνοίξω τὴν θύραν τῆς φυλακῆς μου. Ἄφρησα τότε νὰ μὲ παρασύρῃ τὸ ρεῦμα εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ νεροῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ δροσιά μοῦ ἀπέδωκε μετ' ὀλίγον τὴν ἐλευθερίαν χρῆσιν τῶν μελῶν μου. Ἡ ἀδυναμία μου ὅμως ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε ἠναγκάσθην ν' ἀφήσω τὸ βαρέλι μου, τὸ ὁποῖον ἐδιπλάρωσε, καὶ τώρα τὸ ρεῦμα θὰ τὸ ἔχῃ φέρῃ πολὺ μακρῶς.

«Ἐὐτυχῶς ἡ ὄχθη ἦτο κοντὰ. Μὲ ὀλίγες ἀπλωτέες, ἐβγήκα ἔξω... Καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο!»

Ἡ διήγησις αὕτη, ἐξιστορηθεῖσα μὲ τὸν ἀπλούστερον τρόπον τοῦ κόσμου, ἠύξησεν ὄχι ὀλίγον τὸν θαυμασμόν τοῦ Ἰθῶν πρὸς τὸν ἀδελφοποιόν του.

Τὸ κομμάτι τῆς ἀντιλόπης ἐκινδύνευε πλέον νὰ γίνῃ σὰν κάρδουνο· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὸ βγάλουν ἀπὸ τὴν σοῦβλαν, ἂν ἤθελαν νὰ τὸ φάγουν. Ἡ ἐνδιαφέρουσα αὕτη ἀσχολία ἔστρεψε τὴν συνομιλίαν πρὸς τὸ μέρος τῆς, καὶ τὸ φαγητὸν εὐρήκε λαμπρὰν ὑποδοχὴν. Μὲν ἡ Σέννα, ποῦ εἶχεν ἐλαφρὸν πυρετόν, δὲν ἔλαβε μέρος εἰς αὐτό.

«Ὀλίγαι δωδεκάδες ἀπὸ τὰ ροδαλά δαμάσκηνα τοῦ μοισουρί, σῦκα χρυσομένα, κα' ὁποῖα εὐρέθησαν γεμάτα μωρμύκια κ' εἶγινεν ἀνάγκη νὰ πεταχθοῦν, ἀπετέλεσαν τὰ ἐπιθόρπια τῆς εὐωχίας, ποῦ ἐποτιόθη μὲ καθαρὸ νεράκι· ἔπειτα, ἂν καὶ ἦτο ἀκόμη ἡ ὥρα μὲλις ἐπτά, ἐσκέφθησαν νὰ ἐτοιμάσουν πῶς νὰ περάσουν τὴν νύκτα.

Ἐμάζευσαν μεγάλην προμήθειαν ἀπὸ ξηρὰ ξύλα, διὰ νὰ μὴ σβύσῃ ἡ φωτιά, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ αὐγή, διότι ἦσαν ἐκεῖ πλησιονὴ τὰ ἄγρια θηρία, καὶ μόνον ἡ φωτιά τὰ ἐκρατοῦσε μακρὰν. Ἐπειδὴ δὲ ἐδρόσιζε τὸ βράδυ, ἐσκέπασαν μὲ φορέματα τὴν πληγωμένην ἡ Ἐλζα, συνηθισμένη ἀπὸ τὰ μπουρλιακά σώματα, ὅπου μετεχειρίζετο μὲ ἴσην ἐπιδεξιότητα τὸ τουφέκι καὶ τοὺς λινοὺς ἐπιδέσιμους, τὴν εἶχεν ἀνακουφίσῃ μὲ νέαν ἐπίθεσιν τῆς πληγῆς τῆς. Τὰ τέσσαρα παιδιὰ ἐξηπλώθησαν κατάχαμα, μὲ τὰ τουφέκια δίπλα των, καὶ δὲν ἤγγησαν νὰ κοιμηθοῦν.

Διὰ ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν νύσταν ποῦ τὸν ἐκυρίευσεν, διότι εἶχε περὰση τὰς προηγουμένης νύκτας σχεδὸν ἐντελῶς ἄγρυπνος, —ὁ Γιάγκος ἤρχισε νὰ βαδίξῃ ἐπάνω καὶ κάτω, σταματῶν κάποτε διὰ νὰ συνδουλίσῃ τὴν φωτιάν, καὶ διὰ νὰ προσέξῃ εἰς τὰς λαθραίας σκιὰς ποῦ ἐγλυστρουῶσαν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους, καὶ ἦσαν ὕαινοι, τσακάλια, αἰλουροπάθητες, —θηρία ποῦ ἐτρόμαζαν ὅλα ἀπὸ τὴν κόκκινην λάμψιν τῆς φωτιᾶς κ' ἐγύριζαν ὅπως χωρὶς νὰ πλησιάσων.

Ὁραῖον καὶ διαφανὲς φῶς ἐπιπτεν ἀπὸ τὸ στερέωμα, καὶ ἐφώτιζε καθαρὰ ὥστε νὰ διακρίνωνται ὅλα τὰ περιχώρα: δεξιὰ τὸ δάσος· ἀριστερὰ, μία μικρὴ κοιλάς κατέβαιναν ἕως τὸν ποταμόν, τὸν περιτριγυρισμένον ἀπὸ πικνότητα καλάμια καὶ δεινδράκια· αἱ ὕαινοι ἐπερνοῦσαν συρόμεναι χαμηλά, σὰν ἐρπετά, ἐστέκοντο κ' ἐκύτταζαν τὴν ἀναλαμπὴν τοῦ ξηροῦ ξύλου, κ' ἔπειτα ἐφευγαν, μὲ τὰ ἀπαίσια ἐκεῖνα χάχονά των, ποῦ θὰ ἐπάγοναν ἀπὸ τὴν τρομὰραν καὶ τοὺς γενναιοτέρους ἀνδρας, ἂν δὲν ἦτο πασίγνωστος ἡ παροιμιώδης δειλία τῆς ὕαινης καὶ ἡ συνήθειά τῆς νὰ μὴ ἐπιτίθεται ποτὲ παρὰ ἐναντίον τῆς ἀδυνατοῦ λείας, ποῦ δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑπερασπισθῇ.

Ὁ Γιάγκος διέκρινε τὸ σταχτι τρίχωμά των μὲ τὰ μαῦρα στίγματα, τὰ ὑπόλευκα πόδια των καὶ τὴν εὐρωστίαν τοῦ σώματός των, ποῦ εἶχε μῆκος 115 ἕως 120 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου· ἦσαν ἀπὸ τὸ γένος τὸ ὁποῖον λέγεται «στικτὴ ὕαινα» ἢ «λυκόντιγρις», τὸ μεγαλειότερον καὶ ἰσχυρότερον ἀπ' ὅλα, — εὐρισκόμενον ἰδίως εἰς τὴν μεσημβρινὴν καὶ τὴν ἀνατολικὴν Ἀφρικήν.

Ἡ Σέννα εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν

Γιάγκον τὸ τουφέκι τῆς, τοῦ ὁποῖου τὸ βελήνεδες—δηλαδὴ ἡ ἀπόστασις εἰς τὴν ὁποῖαν ἔφθαναν αἱ σφαῖραι του — ὑπερέβαινε τὸ ἀνώτατον ὄριον τῶν γαλλικῶν ὅπλων· καὶ μὲ αὐτὸ τὸ τουφέκι ὁ νέος ἤσθάνετο ἐπὶ εὐρίσκειο ἐν πληρεῖ ἀσφαλείᾳ...

Ἀπὸ τεσσάρων μνηῶν τώρα, ὁ Γιάγκος Ἀμῶν δὲν ἦτο πλέον ὁ ἴδιος ἄνθρωπος. Τὰ διάφορα συμβάντα, αἱ περιπέτειαι, οἱ κίνδυνοι εἶχαν ἔλθῃ ἄλλεπάλληλα καὶ μὲ τόσον ταχύτητα, ὥστε δὲν εἶχε προφθασῇ νὰ αἰσθανθῇ ὅτι ἐξῴσεν.

Ἄν ἄλλοτε ἐταλάνιζε τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὴν κενὴν καὶ ἄσκοπον ὑπαρξίν του, αὐτοὶ οἱ τέσσαρες μῆνες τὸν ἀπειζήμιωναν διὰ τὰς στενοχωρίας πολλῶν ἐτῶν· αἱ ἡμέραι του τώρα ἐπερνοῦσαν μὲ τὴν μέριμναν ἐλαϊνὴν διὰ τὴν αἰρίον, ἡ ὁποῖα τόσον ζωογονεῖ τὰς φύσεις ποῦ ἔχουν κλίσιν πρὸς τὴν ἀδράνειαν καὶ τὴν ραθυμίαν. Εἶχεν ἀναγκασθῇ ν' ἀπαρνηθῇ τὴν ἠθικὴν καὶ σωματικὴν ὀνηρίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν τὰ πλοῦτη του καὶ ἡ παρρημελημένη ἀνατροφή του τὸν εἶχαν διατηρήσῃ.

Τώρα ἐπεδίωκεν ἕνα σκοπὸν: νὰ φθάσῃ ἀντὶ πάσης θυσίας ἕως τὸν Βόριν Βολκῶρ. Τὰ ἐμπόδια ποῦ κάθε στιγμὴν εὐρίσκοντο στημένα εἰς τὸν δρόμον του, ἀντὶ νὰ τὸν ἀποθαρρύνουν, ἐδεκαπλασίαζαν τὴν δραστηριότητά του.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, τὰ ἐμπόδια ἐκεῖνα δὲν εἶχαν δυνηθῇ νὰ τὸν σταματήσουν, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον.

Ὁ Ἰανὸς εἶχεν ἀποσπασθῇ καὶ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς ἄρπαγὰς τοῦ Ὁ Χᾶνος καὶ ἡ Ἐλζα ἐφαίνοντο γεμάτοι μὲ θάρρος κ' ἐλπίδα, ὁ Ἰθῶν ἀντιέχεν ἀνδρείοτητα εἰς τοὺς κόπους. Τέλος ἡ πληγὴ τῆς Σέννας γρήγορα θὰ ἐθεραπεύετο.

Ὅσον διὰ τὸ μικρὸν τοῦ ἀπόσπασμα, ὁ Γιάγκος ἦτο λοιπὸν ἡσυχος, ἀλλὰ μεγάλη ἀνησυχία ἦτο μέσα του διὰ τὸν θεῖόν του.

Τί εἶχεν ἀπογίνῃ αὐτός; Ἡ τύχη τῶν περιπετειῶν δὲν τὸν εἶχε ἀρὰ γε χωρίσῃ ἀπὸ τὸν Μόνον; Διατί ὁ Μέγας Ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πρὶν εἶχε πληροφορηθῇ ἀπὸ τὸν Χακὸν περὶ τοῦ πιθανοῦ καταφυγίου τοῦ Ταμίνα, δὲν εἶχεν ἀκόμη διευθυθῇ πρὸς τὴν νῆσον τοῦ Κήπου;

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὰ πλοῦτη εἶνε ἐκεῖνων ποῦ τὰ χαίρονται.

Κι' ἂν δὲ φωνάζῃ πετεινός, πάντα θὰ ἡμερωσῃ.

Τὸν τρελλὸ βάζον νὰ βγάλῃ τὸ φεῖδι ἀπὸ τὴν τρύπα.

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΜΕ ΤΑ ΧΑΝΤΡΑΚΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 262.)

—Ἐλα τώρα! Μὴν κλαῖς, τοῦ εἶπεν ὁ ἄτυχος πατέρας· ἀφοῦ εὐρέθησαν ὅλα τὰ χαντράκια, θὰ τὸ ξαναφτιάσω, ὅπως ἦτανε πρὶν, διότι γνωρίζω μὲ τί σειράν ἦσαν περασμένα.

—Ἀκουσε, κύριε φίλε, εἶπεν ὁ Φώτης, πολὺ σοβαρὸς τώρα· θὰ σὲ βοηθήσω κ' ἐγὼ νὰ εὐρήσῃ τὴν κόρη σου. Ὅπου πηγαίνω, θὰ κυττάζω. Ἡ γιαιγία λέγει: πῶς δὲν εἶνε ἄλλος σὰν κ' ἐμένα γιὰ νὰ εὐρίσκῃ τὰ γυαλιά τῆς ἢ τὴν δακτυλῆθρα τῆς. Τὸ κοριτσάκι σου θὰ εἶνε πολὺ πῖο μεγάλο βέβαια: νά, τόσο!... Καὶ θὰ πῶ καὶ τοῦ πατέρα μου νὰ μὲ βοηθήσῃ, γιατί γνωρίζει πολὺν κόσμο ὁ πατέρας.

Ὁ «Κύριος Ὁλομόναχος» ἀνεστῆναξ καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν:

—Εὐχαριστῶ, μικρὲ μου φίλε, εἶπε· ἀλλὰ βλέπεις, ἐκεῖ ποῦ δὲν ἔκαμε τίποτε ἕνας πατέρας, τί νὰ κάμουν οἱ ἄλλοι;...

Καὶ ἀπεμακρύνθη, σκυφτός καὶ περὶλυπος.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ καιρὸς ἐγύρισε στὴν βροχὴν, καὶ ὁ Φώτης ἔκαμε μίαν ἐβδομάδα νὰ φανῇ εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ζακπειοῦ. Ἐπειτα, ἦλθε πάλιν μὲ τὴν Ἀγγίλα διδασκάλισσάν του, καὶ ἄμα εἶδε ἀπὸ μακρῶς τὸν κ. Πάρλην—αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ξένου,—ἔτρεξε καὶ τὸν ἐφώναξε, μὲ φωνὴν γεμάτην ἀπὸ συγκινήσιν:

—Κύριε, κύριε... τὴν εἶδα... τὴν εἶδα τὴν κόρη σου!

Ὁ φίλος του ἔγινε κάτωχρος.

—Φώτη; τί εἶπες; Μὴν ἀστειεύεσαι μαζί μου... Εἶνε πολὺ σκληρὸν αὐτὸ ποῦ κάνεις! Μοῦ σπαράζεις τὴν καρδιά!

Τὸ ἀγοράκι ὅμως ἐξηκολούθησε:

—Ὅχι, ὄχι! ἀλήθεια σοῦ λέγω· ἄκουσέ με... Χθὲς δὲν ἦλθα γιατί ὁ πατέρας μου μ' ἐπήγε σὶδ ἰπποδρόμιον, καὶ ἦτανε ἐκεῖ πολὺ εὐμαρφα, θέλεις νὰ σοῦ τὰ πῶ;...

Καὶ ὁ Φώτης ἐκάθησε καὶ διηγήθη εἰς τὸν «κύριον Ὁλομόναχον», μὲ πολὺ μπερδεμένα λόγια, πῶς ἐκεῖ κάτω, σὲ μιά μάνδρα τῆς ὁδοῦ Πατησίων, ἦτανε ἕνα καινούριο ἰπποδρόμιον, μὲ παλιάτσους καὶ μὲ ἀράπηδες, κ' ἐπαίζαν κωμωδίες «μὲ ἀληθινὰς τουφεκιές», καὶ ἦτανε κ' ἕνα μικρὸ ἀραπόπουλο, πολὺ νάστιμον, ποῦ ἐγύριζε ὑστερα μ' ἕνα σακκουλάκι, κ' ἐμάζευε πεντάρεις καὶ δεκάρες, καὶ εἶχε κ' ἕνα δακτυλίδι μὲ χαντράκια εἰς τὸ δακτυλάκι του. Τότε ὁ Φώτης τὸ εἶπεν εἰς τὸν πατέρα του, καὶ ὁ πατέρας τοῦ εἶπε νὰ καθῆσθαι φρόνιμα, χωρὶς νὰ φωνάζῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, διὰ νὰ μὴν τ' ἀκού-

σουν οἱ παλιάτσου καὶ κρύβουν τὸ ἀραπόπουλο. Καὶ ἤθελε ὁ πατέρας τοῦ Φώτη νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸν κύριον, δὲν ἤξευραν ὅμως οὔτε τὸ ὄνομά του οὔτε ποῦ κάθεται,—καὶ νά!

Ὁ Φώτης ἐγελοῦσε κ' ἐπήδουσε, ἔκαμνε σὰν τρελλός!

—Θὰ δῆς τί εὐμορφὴ ποῦ εἶνε! ἔλεγε. Καὶ ὁ πατέρας μου λέγει πῶς δὲν εἶνε πάντα ἀραπόπουλο, πῶς γίνεται καὶ ἄσπρη... Πρέπει νάρθῃς στὸ σπίτι μας· νὰ μιλήσετε μὲ τὸν πατέρα μου· ἐστὶ μοῦ εἶπε νὰ σοῦ πῶ... Εἶδες λοιπὸν πῶς τὴν εὐρήκα; Καὶ ὑστερα ἐσύ, βλέπω, τὸ ἔχεις τώρα διωρθωμένον τὸ δακτυλίδι σου· τὸ κοριτσάκι σου, τὸ φορεῖ τὸ δακτυλίδι του, κ' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ τὸ φανᾶξω ἀμέσως «Χαρά! Χαρά!», ὁ πατέρας μου ὅμως εἶπε ὄχι... Θὰ παίζω μαζί τῆς, δὲν θὰ παίζω, αἱ;

Καὶ ὁ Φώτης ἔλεγε, ἔλεγε, χωρὶς νὰ σταθῇ καὶ νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν. Ὁ μέγας φίλος του δὲν τὸν ἤκουε τώρα· τοῦ ἐφαίνετο σὰν νὰ ἔβλεπε ὄνειρον· μία λέξις μόνη ἐδομοῦσεν εἰς τὴν ἀκοήν του: «Χαρά! Χαρά!»

Ἦκουσαν ὅτι εὐρέθη ἡ κόρη του, καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ πιστεύσῃ. Ἴσως εἶχε κάμη λάθος ἐκεῖνο τὸ ἀγοράκι. Πόσες φορές, αὐτός, ὁ πατέρας, εἶχε νομίσῃ ὅτι εὐρίσκειτο εἰς τὰ ἀληθινὰ ἴχνη, καὶ αἱ ἐλπίδες του εἶχαν πάντοτε ναυαγήσῃ! Κάποια ὅμως μυστικὴ δύναμις τὸν εἶχε παρακινήσῃ νὰ ἐρχεταί εἰς ἐκεῖνον τὸν κῆπον καὶ νὰ κυττάξῃ προσεκτικὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδικὰ πρόσωπα· κάποια φωνὴ μέσα του ἔλεγεν ὅτι ἐκεῖ θὰ τοῦ ἐφερναν ὀπίσω τὴν κόρην του... Καὶ καθημερινῶς ἕνας ἄρατος μαγνήτης τὸν ἔκαμνε νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν. Ἴσως ἡ Θεῖα Πρόνοια εἶχεν ἀποστείλῃ τὸν Φώτην, διὰ νὰ γίνῃ ὄργανον τῶν βουλῶν τῆς...

Αὐτὰ ἐσυλλογιζέτο, ὅταν ὁ μικρὸς σύντροφός του, τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τὸ χερί:

—Ἦλθαμε, κύριε.

Καὶ εἰσῆλασε, σὰν ἀνεμοστρόβιλος εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα του, ἕνα ὠραῖο σπίτι τῆς ὁδοῦ Σόλωνος, διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ξένου:

—Εἶνε ὁ κύριος ποῦ ἔχει παιδί του τὸ ἀραπάκι!

Ἐνας κύριος ξανθὸς καὶ λεπτὸς παρουσιάσθη τότε. Ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὸν θόρυβον ποῦ ἔκαμνε ὁ μικρὸς υἱός του καὶ ὠδήγησε τὸν ἐπισκέπτην εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅπου ἐκλείσθησαν οἱ δύο. Ὁ Φώτης ἔμεινε ἀποσβολωμένος ἀπ' ἔξω. Καὶ ὅμως αὐτὸς ἐγνώριζε τὸν κύριον, αὐτὸς ἦτανε ὁ φίλος τοῦ εἶχε χάσῃ τὴν κόρην του, καὶ τὴν αὐτὴν ὁ Φώτης τὴν εἶχεν εὐρῆ καί, νὰ ταί τῶρα! —τὸν κλείνουν ἀπ' ἔξω! Ἄ! ἔνοιαν

σας, καὶ θὰ ὄητε! τί θὰ πῆ Φώτης· Καὶ ἀπὸ τὸ πείσμα του ὁ μικρὸς ἐκτυποῦσε τὰ πόδια του κάτω, κ' ἐφαγνε νὰ εὐρῆ τί εἶδους μεγάλην ἀνοησίαν νὰ κάμῃ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ... Εὐτυχῶς δὲν ἐπρόφθασε νὰ εὐρῆ ἡ θύρα τοῦ γραφείου ἤνοιξε, καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐφάνησαν πάλιν. Ὁ Φώτης ἤκουσε τὸν πατέρα του νὰ λέγῃ:

—Ἀγαπητέ μου συνάδελφε, χαίρω πολὺ, διότι ἠμπορέσα νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος.

Καί, ἐπειδὴ ἔβλεπε τὴν ἀπορίαν ζωγραφισμένην εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ του, ἐπρόσθεσε:

—Μάλιστα, ὁ κ. Πάρλης εἶνε δικηγόρος εἰς τὴν Σμύρνην, ὅπως κ' ἐγὼ εἶμαι εἰς τὰς Ἀθήνας.

—Μικρὲ μου φίλε, εἶπεν ὁ ξένος, δὲν θὰ λησιμονήσω ποτὲ τί ἔκαμες γιὰ μένα· καί, ἂν ἀληθινὰ εὐρέθη ἡ κόρη μου, ἐλπίζω γρήγορα νὰ σοῦ τὴν φέρω νὰ παίζετε μαζί!...

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ ἐπήγα εἰς τὸ θέατρον τῆς Νεαπόλεως, ὅπου διὰ πρώτην φοράν παριστάνετο ἕνα νεόνιστον δρᾶμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Κολοκοτρῶνης εἰς θάνατον».

Πιστεύω νὰ γνωρίζετε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ὅτι ὁ ἔνδοξος στρατηλάτης κατεδικάσθη μίαν φοράν ὡς ἐπαναστάτης κατὰ τοῦ Ὁθωνος εἰς θάνατον, καὶ ὅτι ὀλίγον ἔλειπε νὰ καρατομηθῇ, μαζί μὲ τὸν Πλαπούταν, ἄλλον ἥρωα τῆς Ἐπαναστάσεως, ἂν ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεὺς δὲν τῷ εἶδιδε χάριν.

Τὴν ἱστορικὴν αὕτην σελίδα τῆς περιέργου δίκης καὶ καταδίκης τοῦ Κολοκοτρῶνη ἐδραματοποίησεν ἕνας νέος συγγραφεὺς καὶ ἀνεβίβασεν ἐπὶ σκηνῆς μὲ μεγάλην πολυτέλειαν ὁ θίασος τῆς Νεαπόλεως. Καὶ τὸ δρᾶμα αὐτὸ ἐπέτυχε πολὺ καὶ κατεχειροκροτήθη.

Εἰς τὴν πρώτην πράξιν εὐρισκόμεθα εἰς τὸ Ναύπλιον, —πρωτεύουσαν τότε τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου,—καὶ εἰς τ' ἀνάκτορα τοῦ ἀντιβασιλείως Ἀρμανσπεργ, ὁ ὁποῖος ἐκυβέρνηεν ἐν ὀνόματι τοῦ ἀγγλικοῦ ἀκόμη βασιλείως Ὁθωνος.

Ἡ βασιλική αὐτὴ ἀντιβασίλειά εἶχε λόγους νὰ ἐχθρεύεται τὸν Κολοκοτρώνη καὶ νὰ ζητῇ τὸν ἔλεθρόν του. Ἡ κατηγορία περὶ συνωμοσίας εἶνε μία σκευωρία, πλέκτανη, διὰ νὰ δικασθῇ καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ στρατηγός. Καὶ πράγματι, οἱ δικασταὶ εἶνε μιλημένοι νὰ τὸν καταδικάσουν καὶ ἂν ἀκόμη ἤθελε πεισθῶν περὶ τῆς ἀθωότητός του.

Ἄλλ' οἱ δικασταὶ δὲν ὑποκύπτουν ὅλοι εἰς τοιαύτην διαταγὴν. Δύο ἐξ αὐτῶν, ὁ Πολυζωίδης καὶ ὁ Τερτσέτης, μολονότι προσωπικοὶ ἐχθροὶ τοῦ Κολοκοτρώνη, ἅμα ἐπέσθησαν περὶ τῆς ἀθωότητός του, ἀρνοῦνται ἐπιμόνως νὰ ὑπογράψουν τὴν καταδίκην του. Ἄρνούται ἀκόμη καὶ νὰ καθήσουν εἰς τὰς ἐδρας τῶν, διὰ νὰ ἀναγνώσῃ καὶ νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ ἀπόφασις. Ἄλλ' ὁ Ἄρμανσπεργ διατάσσει νὰ γαυραθοῦν οἱ δικασταὶ αὐτοὶ διὰ τῆς βίας νὰ ἐλθῶν καὶ νὰ μείνουν εἰς τὰς ἐδρας τῶν. Τοὺς ἀναιδάζουν λοιπὸν με χωροφύλακας, οἱ ὅποιοι κρατοῦν τὰς λόγχας ἐστραμμένους πρὸς αὐτούς, ἔτοιμοι νὰ τοὺς διατρύψουν ἂν ἤθελε κινήσῃν. Οἱ δύο δικασταὶ διαμαρτύρονται, ἀλλ' ὑποκύπτουν εἰς τὴν βίαν. Προσάγονται οἱ κατηγορούμενοι, Κολοκοτρώνης καὶ Πλαπούτας, καὶ ἀναγινώσκεται ἡ ἀπόφασις ἡ καταδικάζουσα αὐτούς εἰς θάνατον.

Ἡ δευτέρα πρᾶξις τοῦ δράματος εἶνε αὐτὴ ἡ πρωτοφανὴς δίκη. Ἡ τρίτη πρᾶξις μᾶς μεταφέρει εἰς τὰς φυλακάς τοῦ Ἴτς-Καλέ, ὅπου ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Πλαπούτας, φυλακισμένοι, φιλοσοφῶντες, ἀστεϊαζόμενοι, γελῶντες, ἐγχαρτεροῦντες, ὡς ἀληθεῖς ἥρωες, περιμένον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ τοὺς ὀδηγήσουν εἰς τὸν θάνατον, τὸν ὅποιον περιφρονοῦν.

Ἄλλ' ὄχι! Ἡ ἀπόφασις δὲν θὰ ἐκτελεσθῇ. Ὁ βασιλεὺς Ὄθων μετριάζει τὴν ποινὴν τῶν εἰς εἰκοσαετῆ δεσμῶν, καὶ ἐπειτα τοὺς δίδει τελείαν χάριν καὶ ἀποφυλακίζονται. Τοῦτο μανθάνομεν εἰς τὴν τετάρτην καὶ τελευταίαν πρᾶξιν. Ἐίμεθα εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ Ὄθων, δεσποταετής, ἐκηρύχθη ἐνήλικος, ἀνέλαβε τὴν βασιλείαν καὶ μετέφερε τὴν αὐλὴν του εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ σκηνὴ παριστᾷ μίαν αἴθουσαν τῶν Ἀνακτόρων: Ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Πλαπούτας ἐρχονται διὰ νὰ εὐχαριστήσουν αὐτοπροσώπως τὸν Βασιλέα. Εἶνε ἐκεῖ καὶ οἱ δύο καλοὶ δικασταὶ. Εἶνε ἐπίσης καὶ ὁ κακὸς Ἄρμανσπεργ. Ὁ Ὄθων, νεαρός, ὠραίος, με τὴν χρυσόφρακτον στολὴν καὶ τὴν βασιλικὴν ἀλουργίδα, ἐμφανίζεται. Ἀκούει τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῶν στρατηγῶν. Ἐξορίζει εἰς τὴν Βαυαρίαν τὸν πρῶτον ἀντιβασίλειά. Διορίζει τὸν Κολοκοτρώνην αὐλάρχην καὶ τὸν Πλαπούταν ὑπασπιστὴν του. Συγχαίρει διὰ τὴν διαγωγὴν τῶν τοῦς

δύο δικαστάς, τοὺς παρασημοφορεῖ καὶ τοὺς προβιβάζει. Ἡ ἱκανοποίησις εἶνε τελεία. Ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ ὅποιος ὀλίγον ἔλειπε νὰ θανατωθῇ ὡς προδότης, ἐπανερχεται εἰς τὴν δόξαν καὶ εἰς τὴν τιμὴν, ἡ ὁποία ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνδρείαν του καὶ εἰς τὴν φιλοπατρίαν του.

Αὐτὸ με ὀλίγας λέξεις εἶνε τὸ νέον ἱστορικὸν δράμα, τὸ ὁποῖον συνεχίησε καὶ ἐνθουσίασε τόσο τοὺς θεατάς, πρῶτον με τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Κολοκοτρώνη, ὁ ὅποιος ἦτο ἀπαράλλακτος ὅπως τὸν γνωρίζομεν ἀπὸ τὰς εἰκόνας του, με τὴν φουστανέλλαν, τὴν μακρὰν κόμην καὶ τὴν περικεφαλαίαν—καὶ ὅπως τὸν γνωρίζομεν ἀπὸ τὰς βιογραφίας του, με τὰ καλλικαρσία καὶ ἐξυπνα λόγια του, με τὰ ἀνέκδοτά του, με τὰς παροιμίας του καὶ ἐπειτα με τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ὄθωνος, τοῦ λατρευτοῦς μνήμης βασιλέως, εἰς τὴν ὠραίαν ἡλικίαν τῶν ὀνείρων καὶ τῶν ἐλπίδων.

Ὁ «Κολοκοτρώνης εἰς θάνατον» εἶνε ἀπὸ τὰ ὀλίγα ἔργα, τὰ ὁποῖα ἀφόβως εἰμπορῶ νὰ σᾶς συστήσω.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΚΟΜΑΘΗΜΕΝΗ ΑΡΚΟΥΔΙΤΣΑ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Δ.

— Ὑπομονή! ὑπομονή! ἔλεγε ἡ καλὴ Νικολέττα εἰς τὸ ἀδελφάκι της. Καὶ ὁ Στρατῆς τὴν ἀκουε, γιατί ἤξευρε πῶς ἡ μεγάλη του ἀδελφὴ τὸν ἀγαποῦσε πολύ, καὶ αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε. Ἐβλεπεν ὅμως ὅτι παραπολὺ συχνὰ τοῦ ἔλεγε αὐτὸ τὸ λογάκι.

— Μὰ ὡς πότε πιά ὑπομονὴ καὶ ὑπομονή! ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του ὁ καίμενος, χωρὶς νὰ φαντάζεται τί εἶχε ἀκόμα νὰ τραβήξῃ μ' ἐκείνη τὴν κακομαθημένη ἀρκουδίτσα, τὴν Στρατούλα.

Διότι πρέπει νὰ μάθετε πῶς εἶχε πιά καταντήσει ἐντελὴς ἀνυπόφορη, ἡ Στρατούλα. Μιὰ ἐγκαίρως, μιὰ κακιά, μιὰ διαστραμμένη!... Αὐτὴ ἦταν, καὶ κανένας ἄλλος εἰς τὸν κόσμον! Ἐπαρῆς καὶ τῆς ἐκακοφανοῦστανε, πῶς εἶχανε τὴν τὸλμην ὁ Στρατῆς καὶ ἡ Νικολέττα νὰ κάθωνται μαζί της, στὴν ἴδια σπηλιά, ν' ἀναπνέουν τὸν ἴδιον ἀέ-

«Θέλω ὄλο τὸ ψάρι...» (Σελ. 268, στ. γ')

ρα, νὰ πατοῦν τὸ ἴδιο χῶμα, νὰ ἠλιάζωνται στὸν ἴδιο ἥλιο, με τὴν ἀφεντοφυλάρα της! Καλέ, κι' ὁ μπαμπᾶς της κ' ἡ μάνα της ἀκόμα τὴν ἐνοχλοῦσαν ποῦ ἦσαν κοντά της!

Ὅλα ἦτανε δικὰ της, ὅλα γι' αὐτὴ ἦτανε καμωμένα.

Ἦθελε νὰ πάη περίπατο;... Ἐπρεπε ὄλοι νὰ εἶνε ἔτοιμοι νὰ τὴν συνοδεύσουν, καὶ στὴ στιγμὴ μάλιστα, χωρὶς ν' ἀργοῦν διόλου! Ἦθελε νὰ κοιμηθῇ;... Ὅλοι ἔπρεπε νὰ κάνουν ἡσυχία. Κι' ὁ καίμενος ὁ Στρατῆς, ποῦ ἦτανε πολὺ παιχιδιάρης, ἂν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔκαμνε νὰ σαλέψῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ νὰ παίξῃ, νὰ κλωτσιᾶς καὶ νὰ γροθιᾶς στὴ μούρη του!

Δὲν εἶχεν ἔλθῃ ἀκόμα καλὰ-καλὰ ἢ ἀνοιξίς, καὶ τὸ κυνήγι ἦτανε λιγοστό. Ἐχորταίνανε λοιπὸν στὴ σπηλιά με λίγα βλασταράκια ἀπὸ ἔλατα, με τίποτε μικρὰς φτέρες, καὶ ἐννοεῖται, τὴν πρώτη καὶ καλλίτερη μερίδα, τὴν εἶχε πάντα ἡ Στρατούλα. Ἄν δὲν ἐπερίσσευε καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, τί τὴν ἔμελε, τὴν κυρά;... Μπα! πεινοῦνε κι' οἱ ἄλλοι;... Γιατί αὐτὴ ἔθαρροῦσε πῶς αὐτὴ μοναχὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πεινᾷ.

Μιὰ ἡμέρα, ποῦ ὁ κύρ Μάρκος ἔφερε στὸ σπητικὸ του ἓνα μεγάλο ψάρι κ' ἓνα κλαδί ἀπὸ κουμαριά, γεμάτο με ὠραία καὶ ὠριμα κούμαρα, ἡ Στρατούλα ἄρχισε ἀμέσως:

— Θέλω ὄλο τὸ ψάρι!
Καὶ ὕστερα, ἅμα εἶδε τὸ κλαδί:
— Θέλω ὄλα τὰ κούμαρα!
— Πολὺ καλά, τῆς λέγει ὁ πατέρας της, χωρὶς καλὰ νὰ πολυθυμώσῃ ἐσὺ πάντα τὰ θέλεις ὄλα, κι' οἱ ἄλλοι ἄς πάρουν ὅ,τι ἀπομείνῃ.

Τότε ἡ Στρατούλα βάζει τίς φωνὲς μ' ἐκείνη τὴν παραποινιάρικη τὴν κλάψα της:

— Θέλω καὶ ὅ,τι ἀπομείνῃ!

Κατὰ βάθος ὁ κύρ Μάρκος δὲν εὐρίσκε διόλου σωστὰ αὐτὰ τὰ καμώματα τῆς Στρατούλας ἐφοδῶτανε ὅμως τοὺς καυγάδες καὶ τὴν γλώσσα τῆς γυναίκας του, καὶ δὲν ἐθόγαζε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Καὶ γιὰ νὰ μὴν μαλλώνῃ στὸ σπίτι του, ἐπήγαινε στὸ κυνήγι, στὸ ψάρεμμα, καμμιὰ φορὰ μάλιστα ἐπήγαινε κ' ἐτεμπέλιαζε με τοὺς φίλους του. Καλλίτερα θὰ ἦτανε νὰ ἔμενε στὸ σπίτι του, σὺν καλῶς νοικοκύρης καὶ νὰ διορθώσῃ τὴν κακομαθημένη κόρη του...

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀνοιξίς ἦλθε με τὰ σωστὰ της. Ὁ ἀέρας δὲν ἐπερούνιαζε πιά τὰ κόκκαλα, τὰ χιόνια εἶχανε λιῶσῃ ἕως ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, τὰ ποταμάκια ἔτρεχαν τραγουδιστὰ, τὰ πουλάκια σ' ἐκούφαιναν

ἀπὸ τὰ κελαδήματα, τὰ καινούρια χορταράκια εἶχαν φυτρώσῃ παντοῦ. Καὶ ἀπὸ τὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ, ἔβλεπες τὸν κάμπο καὶ ἀσπρίζε ὄλος ἀπὸ τὰ ἄσπρα λουλούδια ποῦ εἶχανε φορτωθῇ αἱ κερασιᾶς καὶ αἱ κορομηλιᾶς.

Αἱ ἀρκουδοὶ δὲν ἐγυρίζανε πιά στὴν ἀρκουδοσπηλιά τους, οὔτε τὸ βράδυ καὶ τὰ ἀρκουδάκια ἐπαίρναν τὸν ὕπνο τους στὰ δένδρα ἀποκάτω, νανουρισμένα ἀπὸ τὸ πολὺφωνο τραγοῦδι τοῦ δάσους...

(Ἔπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΧΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Δύο ἀπὸ τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐλκύσῃ ἡ περιέργεια, ἐστέκοντο σιωπηλὰ εἰς τὴν θύραν τῆς τραπεζαρίας.

— Τί περίεργο πρᾶγμα, νὰ ξεχάσῃ ὡς καὶ τὸ ἴδιο της τὸ ὄνομα! ἐπιθύρισε τὸ ἓνα, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἡ περίπτωσις τῆς ἀμνησίας εἶχε κάμῃ ζωηρὰν ἐντύπωσιν νὰ τὸ ποῦμε τοῦ Ἀνδρέα, καὶ δὲν θὰ θέλῃ νὰ μᾶς πιστεύσῃ, αὐτὸς ποῦ εἶχε τόσον ἔκτακτο μνημονικὸ!

Ἄν καὶ ἔγινε με χαμηλὴν φωνήν, ἔφθασεν ὅμως εἰς τὴν ἀκοὴν τῆς ἀρρωστης ἡ σκέψις ἐκείνη· τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ὅταν τὸ ἐπρόφεραν ἐμπρὸς της, ἀφύπνισεν ἀμέσως τὰς ἀναμνήσεις της.

— Ναι, αὐτὸ εἶνε, εἶπε... Ἀνδρέα. Τὸ ὄνομά μου εἶνε Ἀνδρέα Δεβουσύ.

— Ἀνδρέα! Ἀληθινά; Ἐστὶ σὲ λένε; Ἀνδρέα Δεβουσύ;
— Μὰ, βέβαια. Ἢμπορεῖτε μάλιστα νὰ τὸ ἐξακριβώσετε.

Ἐπιφωνήματα βαθείας ἀπορίας καὶ ἐκπληξέως ἀνεπήδησαν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν παιδιῶν. Ὁ πατέρας τῶν ὁμῶς, με μίαν χειρονομίαν, τὰ ἔκαμε νὰ σιωπήσουν.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεβουσύ, ὁ πατέρας σου κατοικεῖ εἰς τὸν πύργον τῆς Λεπτοκαρυᾶς;

— Μάλιστα, μάλιστα, εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν. Ὡ! τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ τῶρα εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν.

Ἡ τύχη της, ἡ καλὴ της τύχη εὐτυχῶς, τὰ εἶχε φέρῃ ὥστε νὰ ξεπέσῃ ἡ Ἀνδρέα εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἑπαυλιν, τὴν ὁποῖαν ὁ ἰατρὸς Δεβουσύ, ὁ πατέρας τοῦ Ἀνδρῆ, εἶχεν ἐνοικιάσῃ εἰς τὸ Σανζαὶ διὰ τὰς διακοπὰς τῶν τέκνων του. Ἦτο λοιπὸν συγγενῆς της, ἐξ ἀδελφός της, αὐτὸς ποῦ ἦτο αὐτὴν τὴν στιγμὴν σκυμμένος ἐπάνω της, καὶ αὐτὸ τὸ παιδολογικῶν ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὰ ἀδελφία τοῦ Ἀνδρῆ...

Ἄφ' ὅτου εὐρίσκειτο ὁ υἱὸς του εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν, ὁ ἰατρὸς δὲν εἶχε λάβῃ παρὰ ἓν καὶ μόνον γράμμα του, εἰς τὸ

ὁποῖον, μεταξὺ ἄλλων, ὁ Ἀνδρῆς τῷ ἔλεγε, ὁμιλῶν διὰ τὴν ἐξαδέλφην του, ὅτι ἦτο «ἓνα χαριτωμένο κοριτσί, ἄσπρο καὶ ροδοκόκκινο, πολὺ κομψὸ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του, ἀλλὰ καὶ πολὺ φιλάρεσκον».

Τὸ κοριτσί ὁμῶς με τὸ μελαψὸν πρόσωπον καὶ τὰ παρδαλὰ κουρελόρουχα, ποῦ ἦτο ἐξηπλωμένον ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὸν καναπέον, διόλου δὲν ἐταίριαζε με τὴν σύντομον ἐκείνην σκιαγραφίαν. Δι' αὐτὸ ὁ ἰατρὸς ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε, διὰ νὰ διαλύσῃ τὰς ἀμφιβολίας, τὰς ὁποίας ἦτο ἀκόμη δυνατόν νὰ ἔχῃ διὰ τὴν ταυτότητα της, ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ αὐτὴν μερικὰς σαφετέρας ἐξηγήσεις.

Ἐπρόκειτο ἀκριβῶς νὰ τὴν ἐρωτήσῃ τί ἰδέαν εἶχε διὰ τὸν ἐξαδέλφον της, τὸν Ἀνδρῆ, ὅταν εἰσῆλθεν ἓνας ὑπρέτης με γράμματα ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον.

Ἦσαν διὰ τὴν κυρίαν Δεβουσύ, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἦτο ἓν ἀπὸ τὸν υἱὸν της.

— Ἀνοιξέ το γρήγορα, εἶπεν ἀμέσως ὁ ἰατρὸς αὐτὸ θὰ μᾶς πληροφορήσῃ βέβαια, καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλην μαρτυρίαν, ἂν αὐτὸ ἐδῶ τὸ κοριτσί εἶνε πραγματικῶς ἡ δεσποινὶς Δεβουσύ.

— Κανεὶς πιά δὲν θέλει νὰ με πιστεύσῃ, —εἶπε με παραπονετικὸν ὄφρα ἡ Ἀτσιγγανοπούλα, με τὴν πτυχὴν τῆς πικρίας εἰς τὰ χεῖλη ὡς ὀρκίζομαι μὸλοντούτο ὅτι σᾶς ἔχω εἰπῆ τὴν ἀλήθειαν εἶμαι ἡ κόρη, ἡ μοναχοκόρη, τοῦ κ. Δεβουσύ, ποῦ κατοικεῖ εἰς τὸν πύργον τῆς Λεπτοκαρυᾶς!

Τὸ γράμμα εἶχε γραφῆ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἀπὸ πολὺ πρῶτ', ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀνησυχίας ποῦ εἶχεν ὁ Ἀνδρῆς διὰ τὴν ὕγιαν τοῦ θεοῦ του, αἱ δὲ πρῶτά του γράμματα ἀνέφεραν ὅτι εἰς τὴν ἀνησυχίαν του ἐκείνην προσετίθεντο καὶ οἱ φόβοι, τοὺς ὁποίους τῷ ἐνέπνευεν ἡ ἀλόκοτος ἐξαφάνισις τῆς ἐξαδέλφης του.

Μόλις ἐδιάβασαν ἐκεῖνο τὸ γράμμα, καμμιὰ πλέον ἀμφιβολία δὲν ἔμεινεν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἰατροῦ καὶ τῆς κυρίας του: τὸ πτωχοκρίτσι, ποῦ εἶχαν δεχθῆ εἰς τὸ σπίτι των, συνέβαινε ἀκριβῶς νὰ εἶνε συγγενὴς των.

Τότε, με σκεπτικὸν ὄφρα, ὁ κ. Δεβουσύ ἐκύτταξε προσεκτικὰ καὶ ἐπὶ πολὺ ὥραν τὴν ξενούλαν καὶ ἐξήτασε καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς φυσιογνωμίας της.

— Ἐλα τῶρα, μὴν κλαῖς καὶ μὴ λυπᾶσαι, τῆς εἶπεν, ἐνῶ τῆς ἀπέθετεν ἓν φιλῆμα εἰς τὸ ὠχρὸν της μέτωπον. Ἀπόψε εἶνε πολὺ ἀργά διὰ νὰ στελῶμεν τηλεγράφημα αὔριον τὸ πρῶτ' ὁμῶς, μὲ

λις ἐξημερώσῃ, ὁ πατέρας σου θὰ μάθῃ τί ἀπέγινες, —μὴν ἀνησυχῆς.

Δύσκολον θὰ ἦτο νὰ παρασταθῇ ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ γὰρὰ ποῦ ἠσθάνθησαν τὰ παιδιὰ, ὅταν ἤκουσαν ὅτι ἐκείνη ἡ ξενούλα δὲν ἦτο τίποτε περισσώτερον, τίποτε ὀλιγώτερον, παρὰ ἐξαδέλφη των, καὶ ὅτι ἡ ἀξιοθρήνητος κατάστασις, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκειτο, ὠφείλετο εἰς δυσάρεστα περιστατικά, τὰ ὁποῖα τῶρα εἶχαν τελειώσῃ καὶ βεβαίως δὲν θὰ συνέβαιναν πάλιν εἰς τὸ μέλλον.

Ἦσαν ἐκεῖ, μαζεμμένα ἐμπρὸς της, καὶ δὲν ἐχόρταιναν νὰ τὴν βλέπουν, ἀνυπόμονα νὰ μάθουν ἐκεῖνα τὰ περιστατικά, διὰ τὰ ὁποῖα τοὺς ἔκαμαν οἱ μεγάλοι ὑπαινιγμούς, χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ σπεύδουν νὰ τὰ ἀποκαλύψουν.

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν Ἀνδρέαν, αὐτὴ, ἂν καὶ ἐκοπίαζε νὰ ἐνοήσῃ τί ἐλέγετο

«Ἐδιάβασαν ἐκεῖνο τὸ γράμμα...» (Σελ. 269, στ. β')

δίπλα της, μεγάλην δὲν ἔδειξε ἀπορίαν, ὅταν ὁ ἰατρὸς τῆς εἶπε, με τὸ χαμόγελο εἰς τὰ χεῖλη, ὅτι εὐρίσκειτο εἰς τὸ σπίτι τῶν ἐξαδέλφων της καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ἓκ μέρους τῶν ὄλας τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης των.

— Εἰς τὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀνδρῆ! ἀνέκραξε φέρουσα τὸ χέρι εἰς τὸ μέτωπόν της, ὡς διὰ νὰ διώξῃ κάποιον ἐνοχλητικὸν πόνον. — Εἶνε δυνατόν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; — Ἄ! ξαναπέτε το πῶς εἶνε ἀλήθεια, πῶς δὲν ὀνειρεύομαι.

— Ὅχι, κόρη μου, εἶπεν ὁ ἰατρὸς, δὲν ὀνειρεύεσαι! εἶσαι ἐδῶ, εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας τοῦ Ἀνδρῆ, καὶ ὄλα αὐτὰ τὰ τρελλόπαῖδα ποῦ βλέπεις ἐκεῖ, εἶνε τ' ἀδελφία του, δηλαδὴ ἐξαδέλφοι καὶ ἐξαδέλφες σου.

— Ὡ! Θεέ μου! κ' ἐγὼ ποῦ... Ἄ! ἤμουν κακὴ, πολὺ κακὴ ἀπέναντί του καὶ δὲν ἀξίζω τὴν τόσην καλωσύ-

νήν σας!—ἐθρήνησεν ἡ ἀμειβή Ἀνδρέα, ἐνῶ ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπόν της μὲ τὰ χέρια της.

Ἡ πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της διαγωγή της ἐφανερώνετο τώρα ἐμπρὸς της μὲ ὄλην της τὴν φρόνην, καὶ ἡ Ἀνδρέα ἠσθάνετο δι' αὐτὸ βαθυτάτην μετάνοιαν.

—Μπα! ἀς μὴν τὸ σκεπτόμεθα πλέον αὐτὸ τὸ πρῶγμα, εἶπεν ὁ κ. Δεβουσύ, μὲ πόνον ψυχῆς ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχεις νὰ κάμῃς εἶνε νὰ πάρῃς ἓνα καλὸ ζουμάκι καὶ ἔπειτα νὰ πύσης νὰ κοιμηθῆς, διότι ἔχεις ἀνάγκη νὰ ἐπανορθώσῃς τὰς δυσνάμεις σου καὶ νὰ ἠσυχάζῃς τὰ νεῦρά σου, ποῦ εἶνε παραπολύ ταραγμένα...

—Ἀποῦ δὲν ἤμπορεῖ νὰ σταλῇ ἀπόψε τηλεγράφημα, θὰ ἐπροτιμούσα νὰ πάρω μόνη μου τὸ τραῖνο, διὰ νὰ ἐπιτρέψω εἰς τὸ σπῆνί μας.

—Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, παιδί μου, δὲν ὑπάρχει πλέον τραῖνο ἕως αὔριον τὸ πρῶτ' ἡ τὸ τραῖνο τούλαχιστον ποῦ θὰ ἐπρόφθανε νὰ πάρῃς, δὲν θὰ σ' ἐπήγαινε παρά ἕως τὸ Σινόν' ἐκτός τούτου, θὰ ἦτο ἀφροσύνη νὰ ἐπιβάλλῃς αὐτὴν τὴν ὄραν καὶ ἄλλον κόπον εἰς τὸν ἑαυτὸν σου. Ἐν τῇ διπλῇ μου ἰδιότητι, καὶ ὡς ἱατροῦ καὶ ὡς συγγενοῦς, ἀπαιτῶ λοιπὸν ν' ἀναπαυθῆς ὀλίγον πρὶν ἀναχωρήσῃς ἀπ' ἐδῶ.

—Ἡμπορῶ πολὺ καλὰ νὰ ὑπάγω ἕως τὸ Σινόν με τὸν σιδηρόδρομον, κ' ἔπειτα ν' ἀποτελειώσω περὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ταξιδίου: ἀπὸ τὸ Σινόν ἕως τὸ Σαζιλλῶ δὲν εἶνε παρά δέκα μίλια χιλιόμετρα' ἐκτός τούτου ἴσως εὔρω εἰς τὸν σταθμὸν τὸ τρίκυκλό μου, ποῦ τὸ ἐγκατέλειψα ἐκεῖ, τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφευγα' θὰ φθάσω ἔτσι πολὺ γρηγορώτερα καὶ θὰ... ὦ! τὸ κεφάλι μου! τὸ κεφάλι μου! πῶς μὲ πονεῖ!

Καὶ πραγματικῶς οἱ πόνοι ποῦ ἠσθάνετο ἦσαν τόσοι σφοδροί, ὥστε πάλιν τὸ πνεῦμά της ἐταράχθη, τὸ μνημονικὸν της ἐθόλωσε, καὶ ἐφάνη ὡς νὰ μὴν ἐνοουσε τί συνέβαινε γύρω της. Ἡμπούρεσε μόλαταῦτα νὰ καταπιῇ μερικὰς κουταλιὰς ἀπὸ τὸν ἐξαιρετικὸν ζωμόν, ὅπου ἡ κυρία Δεβουσύ εἶχε φροντίσῃ νὰ κτυπήσῃ τὸν κρόκον ἐνὸς αὐγού' καί, ἀφοῦ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον κατηύνασε τὴν πεινῶν της, ἐστάθη πειθηνίως νὰ τὴν ἐκδώσῃν καὶ νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὅποιον τῆς εἶχαν ἐτοιμάσῃ.

Διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὰς συκνησεις, αἱ ὁποῖαι κίνδυνος ἦτο νὰ κλονίσουν σοβαρῶς τὴν ὑγείαν της, ἔπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ ἐξαφανισθῶν ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ τὸ πρόσωπόν της κάθε ἕκτος τῆς μεταβολῆς, ποῦ εἶχαν φέρῃ εἰς αὐτὰ οἱ Ἀτσιγγανοὶ διὰ τῆς βίας. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαμεν ὁ ἱατρός, πρὶν τὴν βάλουν εἰς τὸ κρεβάτι της, μὲ μίαν διάλυσιν, τὴν ὁποίαν συνέθεσεν εἰς τὴν

στιγμὴν μόνος του. Μόλις τὴν ἐφῆρμον εἰς τὴν ἐπιδερμίδα της, καὶ ἀμέσως ἡ καυμένη ἡ Ἀνδρέα ἀνέκτισε τὰ φυσικὰ τῆς χρώματα.

Κατόπιν, ὅταν ἔδωσαν ὀδηγίας εἰς τὴν ὑπηρετρίαν τοῦ σπητιοῦ νὰ καθῆσθαι δίπλα εἰς τὸ προσκέφαλόν της καὶ νὰ μείνῃ ἀγρυπνῆ διὰ νὰ τὴν προσέχῃ, ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Δεβουσύ, ἀφοῦ τῆς ἔδωσαν ἀπὸ ἓν φίλημα εἰς τὸ μέτωπον, τὴν ἐκαληνύκτισαν καὶ ἀπεσύρθησαν.

Ἡ Ἀνδρέα δὲν ἤργησε ν' ἀποκοιμηθῆ. Ἀλλὰ μόλις ἔκλεισε τὰ μάτια της, καὶ φοικτὰ ὄνειρα ἤλθαν νὰ ταράξουν τὸν ὕπνον της. Ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκατο ἀκόμη εἰς τὸν μεγάλον δρόμον κ' ἔτρεχε νὰ φύγῃ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Τουάρ, ποῦ ἤθελαν νὰ τὴν παραδώσῃν εἰς τὴν χωροφυλακίαν. Ἐξάφνα, εἰς τὴν διασταύρωσιν δύο δρόμων, ἔβλεπεν ἐμπρὸς της τοὺς δύο Ἀτσιγγανούς, οἱ ὅποιοι ἀμέσως τῆς ἤρχιζον τὸ κνηνηγτό, διὰ νὰ τῆς ἀφαιρέσουν καὶ τὰ ὀλίγα ἐνδύματα, ποῦ τῆς εἶχαν ἀφήσῃ.

Καὶ ἔτρεχαν, ἔτρεχε τόσοσιν ὥστε νὰ κόβεται ἡ ἀναπνοή, κ' ἐπενοῦσε κάποτε μ' ἓνα πῆδημα ὑφώματα καὶ φράκτας καὶ χανδάκια, σὰν νὰ εἶχε περᾶ εἰς μάτην ὁμῶς ἔτρεχε κ' ἐπετοῦσε' ἠσθάνετο ἀπ' ὀπίσω της τὴν πνοὴν τῶν δύο ἀλιτηρίων, ποῦ ἔτρεχαν κοντὰ της. ἤκουε τὸν ὑπόκωφον ἤχον τῶν ποδῶν τῶν, τὸ ἀδιάκοπον σφύριγμα τῆς ἀναπνοῆς τῶν καὶ τὰς βλασφημίας τῶν, ὅταν ἐνόμιζαν ὅτι τὴν εἶχαν τσακώσῃ καὶ αὐτὴ ἐγλυστρουῖεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν σὰν χελεὶ ἢ σὰν πούλι.

Ἐπειτα, ἔξάφνα, ὁ πατέρας της ἐφανερώνετο ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ κάτι δένδρα, καὶ αὐτὴ ἔτεινε πρὸς τὸ μέρος του ἰκετευτικὰ τὰ χέρια της, καὶ τὸν ἐξώρκιζε

νὰ λησιμονήσῃ τὰ σφάλματά της καὶ νὰ τὴν προστατεύσῃ ἐναντίον τῶν ληστῶν, ποῦ τὴν κατεδίωκαν. Ἐκείνος, ἀφηρημένος, περίλυπος διὰ τὰ σφάλματα καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς κόρης του, τῆς ἀγαπημένης του κόρης, ἐπήγγαιεν ἀργὰ-ἀργὰ, μὲ τὸ μελαγχολικὸν τὸν πρόσωπον γυρμένο εἰς τὸ στήθος του, χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε ἀπὸ ὅ,τι συνέβαινε γύρω του. Τότε μὲ ἄγρια γέλια, οἱ δύο Ἀτσιγγανοὶ, βέβαιοι πλέον ὅτι ἡ λεία τῶν δὲν ἤμπορούσε νὰ τοὺς ξεφύγῃ, ἐδίπλασιαζαν τὴν ταχύτητά τῶν, καὶ μετ' ὀλίγον τὰ λερωμένα νυχωτὰ χέρια τῶν ἐπεσταν βαρῶς ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους της.

Ἡθέλησε νὰ φωνάξῃ' ἀλλὰ μὲ τὴν πίεσιν τοῦ φοικτῶ ἑκείνου ἐφιάλτου, ἡ φωνὴ της ἐπνίγη εἰς τὸν λάρυγγά της, καὶ, μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανές καὶ ἄγριον, μὲ τὰ μάγουλα φλογισμένα ἀπὸ τὸν πυρετὸν, ἐξόπνησεν ἡ Ἀνδρέα.

Ὁ ἱατρός, τὸν ὅποιον εἶχεν εἰδοποιήσῃ ἡ ὑπηρετρία, ἐπρόφρασεν ἀμέσως νὰ ἔλθῃ. Ὅταν ἡ Ἀνδρέα ἤνοιξε τὰ μάτια, τὸν εἶδε κοντὰ της. Ἐκρατοῦσεν ἓνα ποτήρι εἰς τὸ ἓνα χέρι του, καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἀνεκάτωνε τὸ περιεχόμενον του μ' ἓνα ἀσημένιο κουταλάκι.

— Πάρε, κόρη μου, τῆς εἶπε μὲ ἀπαλὴν φωνήν, ἐνῶ ἐσκούπιζε τὸν ἰδρώτα ποῦ ἀνέβλυζεν εἰς τὸ μέτωπόν της' πιέτο αὐτὸ, καὶ θὰ σοῦ φέρῃ ἠσυχώτερον ὕπνον.

Ἡ Ἀνδρέα ἔπιεν εὐπειθῶς τὸ ὑγρὸν, τὸ ὅποιον ὁ κ. Δεβουσύ ἐπλησίαζεν εἰς τὰ χεῖλη της καὶ τόσοσιν καλὴ ἦτο ἡ ἐνέργεια τοῦ εὐεργετικοῦ ποτοῦ, ὥστε μόλις τὸ ἐπιε, ἔπεισε εἰς ἓνα βαθὺν ὕπνον, τὸν ὅποιον κανέν πλέον ὄνειρον δὲν ἤλθε νὰ ταραξῇ καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον διάστημα τῆς νυκτός...

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΑΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 96ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρωταθέντες τὴν 1 Ἀπριλίου 1906 πρὸς λύσειν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου 1906 δημοσιευθεισῶν 246 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πᾶσαι ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἑκάστος ἐμπροσθέντως' ὁ δὲ ἐνὸς τῆς παρεθέσεως ἀριθμὸς, ὁ συνιδέμενος ἐπὶ τοῦ 6, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων ἐκάστῳ Εὐσήμιον.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου*, 230 [9Ε]. (Ὁ Λάτρης τοῦ Ἀσιέρου μὲ λύσεις 237 [9Ε], τίθεται ἐκτός Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἦδη Α' Βραβείου εἰς τὸν 74ον Διαγωνισμὸν).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μέγα Ρεθύμα*, 155 [6Ε].—*Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὁρέων* 143, [5Ε].—(Ἐκτός Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες Α' ἢ Β' Βραβείου εἰς προηγουμένους Διαγωνισμοὺς καὶ ὑπὸ διάφορα ψευδώνυμα: *Δούμισσα τῶν Σαλώνων*, 229 [9Ε], *Δικέφαλος Ἀστὸς*, 228 [9Ε], *Υπερ Πατριδός*, 225 [9Ε], *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*, 225 [9Ε], *Χρῆμος τῆς Ἐλευθερίας* 218 [8Ε], *Ὀλυμπιονίκης* 212 [8Ε], *Ὁραία Ἑλλάς*, 190 [7Ε], *Διαβατικὸ Μαρτυριῶν*, 179 [7Ε] καὶ *Θεοφανείας τῶν Μουσῶν*, 165 [6Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μαιεδονικὴ Ἑλπίς*, 101 [4Ε].—*Κουφοκάρυδο*, 83 [3Ε].—*Ρομφαία τοῦ Λόγου*, 77 [3Ε]. (Βυτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἦδη Γ' βραβείου εἰς τὸν 95ον Διαγ. *Ἀντίβας ὁ Καρχηδόνας*, 117 [4Ε].)

ΕΠΙΛΟΓΟΝ: *Ταχυδρομὸς τῆς Εἰρήνης*, 75 [3Ε].—*Ἐαρινὴ Ἐσπέρα*, 73 [2Ε].—*Ἀργυρ-*

τοῦς Φοῖβος, 69 [2Ε].—*Ὀνειρον τῆς Πατριδός* 59 [2Ε].—*Ζουρλομανθῶνας*, 58 [2Ε].—*Φεγγαροπαῖδο*, 41 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἐνθουσιώδης Ἑλλήν*, 30 [Ε].—*Δογμοστραγῆς Ἑλλάς*, 29 [Ε].—*Γλυκεία Ἑλλάς*, 27 [Ε].—*Σημεῖα τοῦ Φωτός*, 26 [Ε].—*Ἐορμεγαλδα*, 25 [Ε].—*Ὀρεινὸς τῆς Ἀλβανίας*, 23.—*Ἀδαμάντιος Χαρακτήρ*, 23.—*Ἀμίμητος Καρχηδόνας*, 23.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πολυθέλητος Νεότης*, 236 [9Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐθνικὸν Λάβαρον*, 225 [9Ε].—*Ἑλληνικὸν Γραμματισμόν*, 200 [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λάτρης τοῦ Ὁραίου*, 159 [6Ε].—*Ζίνα*, 147 [5Ε].—*Κρηναίς*, 111 [4Ε].—(Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: *Ἰουστέρης Ἀσπὴ* μὲ λύσεις 195 [7Ε] ὡς τυχὼν ἦδη Α' Βραβείου εἰς τὸν 93ον Διαγωνισμὸν, καὶ *Ἄρης* μὲ λύσεις 119 [4Ε], ὡς τυχὼν Γ' εἰς τὸν 91ον).

ΕΠΙΛΟΓΟΝ: *Ψάλλης τῶν Ἠρώων*, 101 [4Ε].—*Θεριστιῶν*, 94 [3Ε].—*Κυρία Σκαρφαλοστρα*, 92 [3Ε].—*Μεσολογγιτικὸν*, 83 [3Ε].—*Ἰππότης τῶν Λευκῶν Ὁρέων*, 50 [2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Παπαφίλοσος*, 46 [Ε].—*Σιδωνος Ἐλευθερίας* 42 [Ε].—*Πτερωτὸς Ἀγγελιαφόρος*, 42 [Ε].—*Σταυραεῖς*, 38 [Ε].—*Αἰόλος*, 38 [Ε].—*Ἡρωὶ πὸν Ἀρκάδι*, 34 [Ε].—*Ἐδφορίων*, 30 [Ε].—*Γυμνασίον Μιτωλήνης*, 29 [Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἑλληνικὸς Παιάν*, 231 [9Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αἰθέριον Πλάσμα*, 226 [9Ε].—*Κοιμητοβραύτης τοῦ Ἐδ-βείνου* 208, [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Θῦμα τοῦ Φθόνου*, 180 [7Ε].—*Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης*, 158 [6Ε].—*Ἐθνικὸν Ὀνειρον*, 155 [6Ε].—(Ὁ *Λευκοκόμαντος Αἰγιαλός*, μὲ λύσεις 174 [6Ε], τίθεται ἐκτός Διαγωνισμοῦ ὡς τυχὼν ἦδη Β' Βραβείου εἰς τὸν 91ον Διαγωνισμὸν).

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἑλπίς τοῦ Μέλλοντος*, 45 [Ε].—*Ζαυχοίος*, 39 [Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις, ἀναμῆξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, καὶ οἱ ἐξῆς: *Ἀθῶν τῆς Ἐσπέρου*, 20.—*Ἀπταρος Νίκη*, 13.—*Ἀρματολὸς τῆς Οἴτης*, 5.—*Βικτωρ Ὀδύγη*, 2.—*Ἐθνικὴ Ἀμυνα*, 10.—*Ἑλληνόπουλο τῆς Ροδόκης*, 21.—*Κισσοὶ τῶν Τεμπῶν*, 14.—*Κρουσάκιλος Ἡὸς*, 6.—*Κῆμα τοῦ Λόν*, 10.—*Μέγας Ἀλέξανδρος*, 3.—*Μικρασιατῆς*, 2.—*Μικροὶ Κεφαλήν*, 23.—*Νεραϊδοπούλοδο*, 15.—*Ὀυδέις*, 19.—*Παλλὰς*, 20.—*Παναγ. Κ. Πατριδοθήνης*, 12.—*Πτερωτὴ Καρδία*, 5.—*Συριανὴ Σανθούλα*, 22.—*Ταπεινὸς Μενεξέας*, 6.—*Φιλοκρόδος Αεθαδίας*, 3.—*Χιονισμένη Περιστέρα*, 1.

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

Ὁ κισσὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐνας εὐγενὴς καὶ πλουσιώτατος ἄρχοντις ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὸν κήπὸν του, μὲ τὸν μικρὸν υἱὸν του. Καὶ καθὼς ἐπεριπατοῦσαν, ὁ πατέρας ἔλεγεν εἰς τὸν υἱόν:

—Ἐνα πρῶγμα, παιδί μου, νὰ προσέχῃς εἰς τὴν ζωὴν σου καὶ ν' ἀποφύγῃς πάντοτε τὴν κολακαίαν. Ὅταν ἀκούσῃς νὰ σ' ἐπαυνοῦν, νὰ κωτᾶξῃς μὴπως οἱ ἔπαινοι προέρχονται, ὄχι ἀπὸ εὐκαιρινὴν πρόθεσιν, ἀλλὰ ἀπὸ κολακαίαν, ἡ ὁποία ἀπευθύνεται ὄχι πρὸς τὴν πραγματικὴν ἀξίαν, ἀλλὰ πρὸς τὰ πλοῦτη τοῦ ἀνθρώπου...

—Καὶ τί κακὸν ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ ἔπαινος, καὶ ἂν ἀκόμη προέρχεται ἀπὸ τοὺς κολακῆς;—ἠρώτησε τὸ ἀρχοντόπουλο. Πάντα ἔπαινος δὲν εἶνε;

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην, ὁ πατέρας καὶ ὁ υἱὸς ἐφθασαν ἐμπρὸς εἰς δύο πλατάνους. Ὁ ἕνας εἶχε τὸν κορμὸν τοῦ ἐντελῶς γυμνόν, ἐνῶ ὁ ἄλλος τὸν εἶχε σκεπασμένον ἀπὸ ἓνα ὀρειώτατον κισσόν, τοῦ ὁποίου τὰ πρῶσινα φύλλα ἐσχημάτιζαν γιρλάντες καὶ στεφάνια ἕως τὰ δὴνῆλότερα κλαδιά.

—Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο πλατάνους σ' ἀρέσει περισσότερο; ἠρώτησεν ὁ πατέρας.

—Αὐτὸς! ἀπήντησεν ὁ υἱὸς καὶ ἔδειξε τὸν πλατάνον μὲ τὸν κισσόν. Τί ὄρατος ποῦ φαίνεται ἔτσι στολισμένος μὲ τὴν πρασιναῖα τοῦ κισσοῦ!

—Φαίνεται, ἀλλὰ δὲν εἶνε! εἶπεν ὁ πατέρας.

Καὶ μὲ τὸ ραβδί του ἀπέσπασεν ἓνα παρακλάδι τοῦ κισσοῦ ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ πλατάνου.

Ἐφάνη τότε ὁ κορμὸς, ἀσχημος, λερωμένος ἀπὸ χῶμα, ἀρρωστιαρικός καὶ σαρκωφάγος, πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν κορμὸν τοῦ ἄλλου πλατάνου, ποῦ ἦτο καθάριος καὶ γεμάτος χυμὸν καὶ σφρίγος.

ταταχθῶν, διὰ νὰ ἐξαγοῦν τὰποτελέσματα, θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σοῦ εἴπω.

Ναί, τὸ ἰθαύμασα τὸ ἀνεφάκι σου, Ἐαρινὴ Ἐσπέρα, καὶ εἶδα ὅτι εἶνε δικαιολογημένη ὅλη σου ἡ υπερηφάνεια. Ἔστε τώρα εἰσὸς δεκαπέντε εἰς τὸ σπῆνι; Φαντάζομαι πᾶσι τί φασαρία θὰ γίνεταί καὶ ἀπορῶ κ' ἐγὼ πῶς εὐρίσκεις ἠσυχίαν νὰ μοῦ γράψῃς.

Ἀκμάζουσα Νεολαία, τῶν ψευδωνύμων τὰ ὀνόματα δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὰ φανερώω. Ἐρώτησε τοὺς ἰδίους διὰ Μικρῆς Ἀγγελίας, καὶ ἂν θέλων ἕς σοῦ τὸ εἶπον.

Ἡ Διακριθεῖσα Ἀρσενικὴς συνητήθη μ' ἓνα πρῶην Ἰπουρβόν, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἐγνωρίσθησαν, τῆς εἶπε: «Ὡς εἶσαι λοιπὸν ἡ περιώνυμος Διακριθεῖσα Ἀρσενικὴς;» Φαντάζεσθε τὴν ἐκπληξίν της καὶ τὴν χαρὰν τῆς νάκουσῃ τέτοιον λόγον ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς Ἰπουρβού! Ἀλλ' ὁ Ἰπουρβὸς αὐτὸς εἶνε πατήρ, καὶ τὰ παιδιὰ του ἀγαποῦν τὴν Διάπλασιν, καὶ εἰς τὸ σπῆνι τῶν τὴν διαβάξουν μαζὶ τῶν καὶ οἱ γονεῖς, ὅπως εἰς τὰ περισσότερα σπῆνι συμβαίνει...

Πῶς σοῦ ἤλθε αὐτὸ νὰ γίνῃς δημοτικιστῆς, *Λευκοκόμαντος Αἰγιαλὸς* ἢ «Ἀσπροκοματοῦσα Θάλασσα»; (Μ' ἀλήθεια, νομίζεις ὅτι τὸ Αἰγιαλὸς θὰ πῇ Θάλασσα;) Γράψε τὴ γλώσσα ποῦ ἔγραψες ὡς τώρα, καὶ ἄρτις κατὰ μέρος τὰ ἀεῖμα καὶ τὰ ἀεχάχτα. Τὸ κατ' ἐμὲ, προτιμῶ τὰ ἀεῖμα τοῦ μοῦ ἔγραψες πρὶν. Τὰ γλωσσικὰ δὲν μάρτυρον.

Ἡ Κυρία-Μάρθα, *Βασίλει Βουλγαροτόνε*, ἔλαβε τὰ πολυτίμητα δῶρα σου, — ἀγῶ τοῦ Πάσχα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πατριάρχου Ἱερουσαλήμ καὶ κεφαλὴ τοῦ Παναγιῶν Τάφου, — καὶ σ' εὐχέθηκε μὲ ὄλην της τὴν καρδίαν.

Ἄνθος τῆς Ἀθήνας, πολὺ μ' ἐχαροποίησε τὸ γραμματικὸν σου. Βεβαίως, δεκαπέντε ἡμέραι δὲν εἶνε ἀρκετὰ διὰ νὰ χορτάσῃ κανεὶς τὰς Ἀθήνας; ἀλλ' ἔς ἐλπίσωμεν ὅτι τοῦ γρόνου θὰ ἤμπορέσῃς νὰ μείνῃς περισσότερον.

Ἄρτιας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: *Αἰζάρος*, *Θυέλλα*, *Μαγαρισταρένιο Λάκρον*, *Βαρῶνος Σκαρπίας* καὶ *Ἐθνικὸν Λάβαρον*.

ΕΓΚΡΙΣΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὅθεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνεγνωσθῆναι δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαίουματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνεγνωσμένα ἴσχυον ἀπὸ τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρευ. καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορτίαι.)

Νέα ψευδώνυμα: *Πιερόσσα Νίκη*, α. (1); σὲ συγχάρω διὰ τὰς ἐπιτυχέστατας ἐφετάσεις' μὴ γράψῃς ἀπερικαλῶν ἀλλὰ ἀπαρκαλῶ) *Θαυμασιῆς τῶν Ἠρώων*, α. (X. O. αὐτὸ ἐξέλεξα' ἔστειλα) *Φαντασία*, α. (O. N.) *Αἰλιθ*, κ. (B. Φ.) καὶ *Διαβολάκος*, α. (11) αὐτὸ μοῦ ἤρεσε καλλίτερα.)

Ἀνεγνωσισίς ψευδωνύμων: *Πολυθέλητος Νεότης*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

(Προστίθουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἕχοντες ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγγημένα, δὲν δημοσιεύονται.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιτρομῶν ν' ἀναλαμβάνουν: ἡ *Γλυκοκοινάλα* μὲ τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέραν, *Γλυκεία Ἑλλάδα* καὶ Ἐορμεγαλῶν — τὸ *Καφεδόμητρο* μὲ τὴν *Γλυκεία Ἑλλάδα* — ἡ *Χλόη* μὲ τὸν *Νικηφόρον Ἑλληνα*, *Ἀθήνην*, τῆς *Φρόντης* τ' *Ἀρρολιούλοδο*, *Μαγεμένο Ἀρραγιάλι* καὶ *Θυέλλαν* — ἡ *Χρυσωαίη* μὲ τὸν *Ἀρτιλ*, *Νικηφόρον Ἑλληνα*, *Βαρῶνον Σκαρπίας*, τῆς *Φρόντης* τ' *Ἀρρολιούλοδο* καὶ *Ρόδον* τῆς *Ἀνατολῆς*; — ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Δόξαν*, *Ναπολιόντα Βοναπα-*

